

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Mediengruppe Österreich GmbH v. Austria - [37713/18](#)

Hotărârea din 26.4.2022 [Secția a IV-a]

Articolul 10

Articolul 10-1

Libertatea de exprimare

Interdicția aplicată unui ziar de a publica imaginea care însoțea un titlu referitor la un „neo-nazist condamnat”, la 20 de ani după condamnarea acestuia, căruia i s-au stins antecedentele penale, dată fiind pierderea notorietății sale și inexistența vreunei conduite ulterioare sancționate penal: *nicio încălcare*

În fapt – Compania reclamantă (reclamanta) este proprietara cotidianului *Österreich*. În timpul celui de-al doilea tur de scrutin din 2016 pentru alegerile prezidențiale federale, ziarul a publicat un articol despre cercurile politice ale unui candidat prezidențial, N.H., însoțit de o fotografie a lui H.S., care fusese condamnat pentru activități neo-naziste în 1995, potrivit Legii interzicerii național-socialiștilor. De la eliberarea sa din închisoare în 1999, H.S. a dus o viață discretă fără încălcarea legii penale, iar între timp, condamnarea sa a fost radiată din cazierul său judiciar. H.S. a inițiat cu succes proceduri civile împotriva reclamantei, căreia i s-a interzis să publice fotografia lui H.S. în condițiile în care era catalogat drept „neo-nazist condamnat” în textul care o însoțea. Capătul de cerere a lui H.S. privind compensarea prejudiciului moral a fost respins.

În drept – Articolul 10: Hotărârile tribunalelor naționale au constituit o ingerință în dreptul companiei reclamante la libertatea de exprimare, care era „prevăzută de lege” și servea scopul legitim al protecției drepturilor și reputației altora, în particular a dreptului la respectarea vieții private a lui H.S. Chestiunea principală era dacă tribunalele naționale au asigurat un echilibru corect între drepturile concurente în discuție, având în vedere următoarele criterii aplicabile.

(a) *Contribuția la o dezbatere de interes general* – Subiectul general al articolului – faptul că N.H. avea un manager de birou lângă el, fratele lui H.S., care – cel puțin în trecut – a avut legături cu persoanele care urmăreau distrugerea ordinii constituționale a Austriei, trebuiau considerate ca fiind de un interes public deosebit la data publicării sale. Articolul a fost publicat într-un moment delicat din timpul alegerilor prezidențiale din 2016, după ce Curtea Constituțională a declarat neconstituțional balotajul din cel de-al doilea tur de scrutin, între cei doi candidați. Mai exista un interes public deosebit față de procesul electoral și față de candidații de la acea dată. Așadar, exista o marjă redusă în baza articolului 10 § 2 pentru restricționarea dreptului companiei reclamante de a informa despre campania electorală a lui N.H.. În ciuda acestui fapt, articolul imputat nu pretindea că exista o legătură directă între N.H. și H.S., sau că H.S. a jucat vreun rol în campania electorală. Așa cum au constatat tribunalele naționale, H.S. nu era subiectul articolului. Acestea au conchis că publicarea fotografiei sale într-un reportaj despre mediul politic al lui N.H. cu un text însoțitor incomplet nu a contribuit la dezbaterile privind alegerile, în ciuda interesului public particular pentru reportaj ca atare. Curtea a acceptat concluzia lor, considerând că compania reclamantă nu a afirmat – nici în cadrul procedurilor de la nivel național, nici în fața Curții – existența unei legături directe între N.H. și H.S.

(b) *Gradul notorietății persoanei afectate și subiectul reportajului de știri* – Curtea a reținut în cazuri similare că o persoană care exprimă opinii extremiste se expune analizei publicului. Această concluzie era cu atât mai aplicabilă în cazul persoanelor care nu doar exprimă opinii extremiste, dar care mai comit crime grave ca cele sancționate de Legea interzicerii, care contraveneau literei și spiritului Convenției. Curtea a acordat o importanță deosebită funcției esențiale pe care presa o îndeplinește într-o societate democratică atunci când informează despre crimele de acest tip. Așa cum a constatat

în hotărârea *Österreichischer Rundfunk v. Austria*, în care H.S. avusese, de asemenea, calitatea de reclamant în procedurile care au dat naștere cazului, H.S. fusese un „bine-cunoscut membru al scenei neo-naziste din Austria” și un membru de top înainte de condamnarea din 1995 a organizației extra-parlamentare Adevărul Opoziției pentru Popor (VAPO), care urmărea nimic altceva decât distrugerea ordinii constituționale austriece. Procedurile desfășurate împotriva sa au fost dintre cele mai importante care au avut loc pe baza Legii interzicerii. Mai mult, la data procesului său, imaginea sa a fost tirajată pe scară largă. Totuși, articolul din acest caz a fost publicat la mai mult de douăzeci de ani de la condamnarea lui H.S. și la aproximativ șaptesprezece ani de la eliberarea sa. Nu exista niciun indiciu în susținerile părților sau în documentele prezentate că H.S. a căutat să iasă la rampă după eliberarea sa. Mai important, compania reclamantă nu a susținut că H.S. mai era o persoană de interes public și cu notorietate atunci când fotografia a fost publicată. Așadar, nu a existat niciun motiv ca tribunalele civile să efectueze o examinare detaliată referitoare la existența acestor caracteristici ale reclamantului. De vreme ce Curtea a sprijinit, în general, opinia companiei reclamante că procedurile împotriva neo-naziștilor constituiau o parte importantă a istoriei proceselor din Austria, nu se putea conchide în mod automat că notorietatea lui H.S. ca persoană a rămas aceeași de-a lungul anilor. Referitor la subiectul reportajului, acesta nu se referea la procedurile penale împotriva lui H.S. sau la rolul lui H.S. în campania electorală.

(c) *Conduita anterioară a persoanei vizate* – H.S. a fost reintegrat în societate după eliberarea sa și nu a mai fost condamnat pentru comiterea unor infracțiuni. Compania reclamantă nu a făcut vreo afirmație privind conduita lui H.S. de după condamnare în cadrul procedurilor civile și nu și-a susținut afirmația că acesta era activ încă pe scena extremei drepte. Prin urmare, tribunalele civile nu erau obligate, în scopul cererii civile, să analizeze în mod detaliat conduita lui H.S. între 1999, când a avut loc eliberarea sa, și 2016, când a fost publicat articolul.

(d) *Metoda obținerii informațiilor și veridicitatea lor* – Nu s-a disputat că afirmația făcută de compania reclamantă în textul care însoțea fotografia că H.S. era un (fost) neo-nazist condamnat era adevărată. Întâmplător, acesta a fost unul dintre motivele pentru care tribunalele naționale i-au respins capătul de cerere privind despăgubirea. Informația în sine putea fi considerată un fapt bine-cunoscut și putea fi obținută ușor prin căutarea numelui deplin al lui H.S. pe internet. Totuși, textul nu fusese complet din perspectiva unei idei esențiale: cititorul nu era informat de faptul că condamnarea în discuție avusese loc în 1995, că H.S. și-a executat pedeapsa și că nu a mai fost condamnat de atunci pentru comiterea vreunei infracțiuni. Informația că între timp condamnarea fusese radiată din cazierul său judiciar putea fi confirmată de compania reclamantă prin consultarea Legii privind radierea din cazierul judiciar.

(e) *Conținutul, forma și consecințele publicării articolului* – Conținutul articolului nu îl viza pe H.S. Mai mult, H.S. nu susținuse în cadrul procedurilor de la nivel național că a existat vreo consecință materială ca urmare a publicării articolului în discuție și că, așadar, nu i s-au acordat daunele cerute.

(f) *Severitatea sancțiunii aplicate* – Restricția impusă companiei reclamante avusese o întindere foarte mică. Compania nu a fost sancționată pentru reportaj sau pentru publicarea fotografiei în contextul unor proceduri civile sau penale. Ea nu a fost împiedicată, în general, să informeze publicul despre H.S. și despre crimele serioase comise cândva de acesta, ci i s-a interzis publicarea imaginii sale, dacă textul care o însoțea se referea la acesta ca la un „neo-nazist condamnat”. Mai mult, nu a fost acordată nicio compensație și nu a fost impusă nicio amendă. Compania reclamantă a trebuit doar să-i ramburseze lui H.S. costurile legate de procedurile de la nivel național.

(g) *Perioada de timp dintre condamnare, eliberare și publicarea articolului în discuție* – Spre deosebire de cazul *Österreichischer Rundfunk*, și așa cum a notat în mod explicit Curtea Supremă în acest caz atunci când a făcut trimitere la jurisprudența Curții, nu a existat nicio legătură temporală între condamnarea din 1995 a lui H.S. și publicarea articolului în 2016. Condamnarea sa a fost radiată până atunci din cazierul său judiciar. De vreme ce Curtea nu a scăpat din vedere natura politică severă a infracțiunii comise de H.S. înainte de 1995 și pericolul la adresa democrației în cazul în care jurnaliștii ar fi împiedicați să informeze publicul despre crimele neo-naziștilor, aceste considerente trebuiau ponderate cu importanța reintegrării în societate a persoanelor eliberate din închisoare după ce și-au executat pedeapsa, și interesul lor legitim și foarte important de după o perioadă de timp de a nu mai fi confrunțați cu condamnarea lor.

În concluzie, în circumstanțele precise ale cazului, motivele prezentate de tribunalele naționale au fost conforme cu criteriile din jurisprudența Curții și au fost „relevante și suficiente” pentru a justifica

ingerința. Curtea Supremă a pus în balanță interesele concurente în discuție și, procedând astfel, a examinat cazul pe baza criteriilor stabilite de hotărârea Curții din cazul *Österreichischer Rundfunk*. În consecință, Curtea nu a identificat motive puternice pentru a înlocui opiniile tribunalelor naționale cu opinia sa și a reținut că ingerința a fost „necesară într-o societate democratică”.

Concluzie: nicio încălcare (patru voturi la trei)

(A se vedea și *Österreichischer Rundfunk v. Austria*, [35841/02](#), 7 decembrie 2006, [Rezumat juridic](#); *Von Hannover v. Germania* (nr. 2) [MC], [40660/08](#) și [60641/08](#), 7 februarie 2012, [Rezumat juridic](#); *Axel Springer AG v. Germania* [MC], [39954/08](#), 7 februarie 2012, [Rezumat juridic](#); *Von Hannover v. Germania* (nr. 3), [8772/10](#), 19 septembrie 2013; *Couderc și Hachette Filipacchi Associés v. Franța* [MC], [40454/07](#), 10 noiembrie 2015, [Rezumat juridic](#))